

Паніум — число вісімнадцять

Тричі по 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Тепер ми розглянемо деякі наслідки дванадцятого вірша одинадцятого розділу книги пророка Даниїла, а відтак впишемо три лінії «250» років в історію віршів з одинадцятого по п'ятнадцятий, що сповнилася в битві при Паніоні у 200 р. до н. е. Лінія «250» років, що почалася 457 р. до н. е., завершується 207 р. до н. е., посеред періоду, який починається битвою при Рафії та закінчується битвою при Паніоні. «250» років у лінії Нерона завершуються трьохетапною історією Константина, представленою роками 313, 321 і 330. «250» років Сполучених Штатів завершуються 4 липня 2026 року.

Лінія Нерона відтворює історію періоду випробування образом звіра, спершу у Сполучених Штатах, а потім у світі. Лінія 457 р. до н. е. розміщує Трампа у військовому відношенні на серединній позиції між двома битвами. Період, що простягається від 1776 року, також позначає середину останнього президентства Трампа. Щоб розташувати ці лінії на їх належному місці, ми спершу розглянемо дванадцятий вірш і падіння Росії та Путіна. Потому — три лінії «250» років, а далі — лінія династії Хасмонеїв. Маючи ці лінії на місці, ми узгодимо Петра з Паніумом. Коли ці лінії буде встановлено, ми зможемо розпізнати, як звістку від 18 липня 2020 року слід виправити й проголосити, і що це є звістка книги пророка Йоїла.

Цар Юди Оззія та Птолемей, цар Єгипту

Історія, що стала сповненням одинадцятого вірша під час битви при Рафії, узгоджується з історією царя Озії. Коли Ісаїя був очищений і наділений силою проголосити вістку пізнього дощу, його покликання прийшло в рік, коли помер цар Озія.

У рік смерті царя Озії я бачив Господа, що сидів на престолі, високому й піднесеному, і край Його шати наповнював храм. Ісаїя 6:1.

Смерті Озії передували вчинений ним заколот, що був паралельним і узгодженим із заколотом Птолемея відразу після перемоги в битві при Рафії. Озія і Птолемей є символами південного царя, серце якого загордилося, який повстає, намагаючись поєднати свою державну владу з церковною владою. Коли Озія намагався поєднати церкву і державу, проказа на його чолі була прообразом знака звіра.

І третій ангел ішов за ними, промовляючи гучним голосом: Якщо хтось поклоняється звірові та його образіві й приймає його знак на своєму чолі або на своїй руці, той питиме вино гніву Божого, що без домішки виливається в чашу Його люті, і буде мучений вогнем та сіркою перед святими ангелами й перед Агнцем. І дим їхніх мук піднімається на віки віків; і не мають вони спочинку ні вдень, ні вночі — ті, що

поклоняються звірові та його образіві, і кожен, хто приймає знак його імені. Об'явлення 14:9-11.

Відтоді Уззія репрезентує поступову смерть, починаючи з часу його бунтівної спроби поєднати церкву і державу. Він також репрезентує співцарювання з сином у статусі «кульгавої качки» протягом одинадцяти років. Уззія прожив одинадцять років після свого бунту. Початок його бунту символізує недільний закон, за якого церква і держава поєднані, а знак звіра примусово запроваджується. Через одинадцять років він помер, що репрезентує кінець його правління як царя південного царства Юди, яке було славною землею, якою є Сполучені Штати.

У пророчому відношенні до Птолемея Уззія представляє Юду, славу землю та відступницький протестантизм; тоді як Птолемей представляє Єгипет, який є силою дракона, релігією якого є спиритизм. Коли обох царів розглядають як паралельні лінії, Уззія перестає бути ілюстрацією славної землі, і разом вони стають символом двох націй. Єгипет і Юда є символами релігій спиритизму та відступницького протестантизму. Вони є символом держави й церкви. Державне й церковне урядування, які вони представляють, коли розглядаються як один символ, охоплюють дві нації, як це було з мідійцями та персами, як було у Франції — Єгипет і Содом, як є у Сполучених Штатах — два роги, республіканський і протестантський, як були північне й південне царства Ізраїля та Юди, а також язичницький Рим і папський Рим. Як символ двох царств, вони пророчо поєднані храмом у Єрусалимі, де і Уззія, і Птолемей прагнули приносити жертви в храмі в Єрусалимі. Дві нації, що обидві бунтують у тій самій святині.

Варто зауважити, що бунт обох царів був пов'язаний із храмом у Єрусалимі, який є символом храму, де Даниїл бачив Христа в десятому розділі. Історії обох цих царів сходяться в Українській війні, і тим самим вони розпочинають своє свідчення у 2014 році. Обидва були піднесені військовими перемогами, що представлені битвою при Рафії в одинадцятому вірші. Рафія визначає межу шостого царства біблійного пророцтва та потрійного союзу недільного закону. Вона також є межею переходу Церкви воюючої до Церкви торжествуючої.

Після 2014 року найбагатший цар оголосив про свій намір балотуватися на посаду президента у 2015 році. У 2020 році найбагатший цар, який представляв Республіканський ріг, зазнав смертельної рани цього рогу, яка згодом мала бути зцілена. У 2022 році Українська війна загострилася. Потім Трамп повернувся на виконання тринадцятого вірша — на виборах 2024 року. У липні 2023 року пролунав голос у пустелі. 31 грудня 2023 року Протестантський ріг воскрес, як і Республіканський ріг — на виборах 2024 року, коли Трамп повернувся, а потім у 2025 році випробування підвалини завершилося з настанням випробування храму.

1989

Істини, які були розкриті у 1989 році, мали подвійний характер. Пророчі паралелі реформаторських рухів і останні шість віршів одинадцятого розділу книги Даниїла були

розкриті водночас. Існують певні пророчі правила, які було застосовано для обґрунтування початкового послання сорокового вірша. Деякі з тих самих істин тепер є ключем до прихованої історії того ж самого вірша, в якому були відкриті ті пророчі перлини. Я наведу приклад.

У 1989 році в адвентизмі не було єдиного розуміння щодо того, що означають останні шість віршів книги Даниїла. Та відсутність єдності була двоякою. Не існувало консенсусу щодо значення цих віршів. Ті, хто заявляв про розуміння цих віршів, пропонували людські ідеї, змішані з теологією відступницького протестантизму й католицизму, — спадщиною первородства, яку вони отримали від отців повстання 1863 року, коли виконали роль непослушного пророка під час засадничого повстання Єровоама. Ті окремі ідеї щодо цих віршів були, у кращому разі, приватними тлумаченнями. Їхні уявлення про ці вірші або суперечили основним принципам пророчого застосування, і часто — самій передумові, яку вони самі визначали щодо цих віршів.

Те, що ми побачили у віршах, було узгодженим розумінням усіх шести віршів. Саме та послідовність послання, яку ми бачили, спонукала мене викласти моє розуміння, навіть коли я знав, що весь Адвентизм відкидав те, що я розумів. Те, як ми розуміли ті вірші, було вперше опубліковано 1996 року, і викладене там розуміння відтоді лише зміцніло, у міру того як проминали понад тридцять років!

Якщо звернути увагу на найперше посилання в журналі *The Time of the End*, ви знайдете: *Testimonies*, том 9, сторінка 11. За п'ять років до 9/11 журнал починається з 9/11. Одне з тих розумінь, що підбадьорювали мене, полягало в усвідомленні, що при «часі кінця» у сороковому вірші царі півночі та півдня були духовними, а не буквральними силами. На той час я вже знав, що сестра Вайт казала, що книги Даниїла й Об'явлення — це одна й та сама книга, і що ту саму пророчу лінію, яка є в Даниїла, Іван продовжує в Об'явленні. Я виявив, що в одинадцятому розділі Об'явлення, який сповнився в історії, пов'язаній із часом кінця 1798 року: коментар сестри Вайт до цього розділу чітко навчає, що Франція була духовним Єгиптом, і так само недвозначно вона стверджувала, що в сімнадцятому розділі Об'явлення блудниця на звірі була духовним Вавилоном.

Визначення тих двох сил, подане Сестрою Вайт, міститься у "Великій боротьбі", і ті коментарі поєднують свідчення Івана та Даниїла. Поняття "цар півдня" в одинадцятому розділі книги Даниїла означає силу, що панує над Єгиптом, а "цар півночі" — силу, що панує над Вавилоном. Коли Біблія та Дух пророцтва діяли у тісній злагоді, щоб утвердити істину, поєднавши книги Даниїла й Об'явлення для доведення цієї тези, це було те, чим я ніколи не міг поступитися жодному введеному в оману богослову чи введеному в оману самопроголошеному керівникові самоутриманого служіння.

Розуміти Птолемея й Озію як символи битви при Рафії та наслідків, що настають після того, як їхні серця звеличилися, означає виходити з факту, що Птолемей репрезентує силу дракона, яка перемагає опосередковану силу Риму, але потім зазнає поразки від тієї опосередкованої сили, що вже перемогла Птолемея у десятому вірші та в 1989 році.

Історичні розрізнення є навмисними й важливими.

Уззія приймає знак звіра, коли намагається об'єднати церкву й державу; Уззія є славним краєм, а славний край був одним із головних аргументів на початку вістки 1989 року. Чи є славний край Сполученими Штатами, чи це Церква адвентистів сьомого дня? Ті, хто тоді дотримувалися помилкової думки, що славний край — це Церква адвентистів сьомого дня, разом із тими, хто й досі так вважає, стверджували б, що славна свята гора сорок п'ятого вірша була, безперечно, Божою церквою; отже, для них це означало, що гора й край — один і той самий символ. Типове людське міркування, гадаю.

Озія — це славна земля, а Птолемей — Єгипет. Озія, як славна земля, має два роги протестантизму і республіканізму. Політичним виявом Птолемея є комунізм та його різноманітні форми, а релігійним виявом Птолемея є спиритизм та його різноманітні форми. Ознакою сили дракона є те, що вона є конфедерацією, але лжепророк, який є славною землею, — це одна країна з двома рогами.

Одинадцятий розділ, сороковий вірш книги Даниїла засвідчує, що Сполучені Штати були довіреною силою папства, коли у 1989 році Радянський Союз був зметений. Ця істина узгоджується з роллю дворогого звіра із землі з тринадцятого розділу Об'явлення, бо обидві книги є тотожними.

І я побачив іншого звіра, що виходив із землі; і мав він два роги, як у ягняти, і говорив, як дракон. І він чинив усю владу першого звіра перед ним і змушував землю та тих, що живуть на ній, поклонитися першому звірові, чия смертельна рана була загоєна.
Об'явлення 13:11, 12.

Тринадцятий розділ Об'явлення ототожнює Сполучені Штати як представницьку силу Папства, бо звір із землі «здійснює всю владу» звіра, що виходить із моря, який був «перед ним». У другому вірші дракон язичницького Риму дав Папству його силу, престол і велику владу. Слово, перекладене як «power», означає силу, але в дванадцятому вірші це інше слово, перекладене як «power», що означає «делегована влада».

Сполучені Штати є представницькою владою папства, прообразом якого був язичницький Рим, що надавав папству військову та економічну підтримку, як викладено у другому вірші. Чинячи так, язичницький Рим став прообразом Сполучених Штатів, які також нададуть свої «колісниці, кораблі й вершників», щоб виконувати брудну роботу папської влади.

Коли в історії сповнилися три битви, згадані у десятому, одинадцятому та п'ятнадцятому віршах, Антіох Великий був присутній при кожній. Цей факт вказує на те, що сила, представлена в цих трьох битвах, є проксі-силою звіра, оскільки це завжди Антіох, а Антіох у 1989 році був проксі-силою Сполучених Штатів Америки.

Три битви, що ведуть до недільного закону шістнадцятого вірша, несуть на собі відбиток Альфи й Омеги, а також відображають структуру істини. У першій і третій битвах це — Сполучені Штати, що визначає альфу й омегу в першій та останній битві. Три битви, що ведуть до недільного закону шістнадцятого вірша, також несуть на собі відбиток істини.

Проксі-влада нацистської України — це середня битва, яка представляє повстання середньої віхи в рамках єврейського слова «істина». Три битви представляють період від 1989 року аж до недільного закону, а отже вони представляють «приховану історію» сорокового вірша.

Одинадцятий вірш одинадцятого розділу Книги Одкровення визначає 2023 рік як момент, коли обидва роги воскресають. Одинадцятий розділ Книги Даниїла, вірш одинадцятий, окреслює той самий період історії. Внутрішня лінія пророцтва і зовнішня лінія пророцтва збігаються у 2023 році. Внутрішня лінія — це «річ», яку зрозумів Даниїл, а зовнішня лінія — «видіння», яке він зрозумів.

Храмове випробування, яке ілюструє Даниїл, розпочалося двадцять другого дня, а двадцять два роки після 9/11 — моменту, коли Ісаїя ввійшов до храму, — приводять до 2023 року. Ісаїя пов'язує смерть Уззії, який жив із проказою одинадцять років, із 9/11. Праця спорудження храму полягає спочатку в закладанні підвалини, а потім — у зведенні храму та покладанні верхнього каменя, що далі веде до третього лакмусового тесту, представленого Святом сурмлення у лінії Левіта 23. Внутрішня праця вічного Євангелія звершується протягом історії зовнішньої лінії. В одинадцятому вірші Путін представлений у типі Птолемея, а цар Уззія дає друге свідчення до ілюстрації царя півдня, який підноситься завдяки військовим успіхам, а відтак намагається проникнути у сферу релігії.

І розгнівається цар півдня, і вийде та воюватиме з ним, з царем півночі; а той виставить велике військо, але те військо буде віддане в його руку. А коли він забере те військо, його серце піднесеться, і він повалить десятки тисяч, але цим він не зміцніє. Даниїла 11:11, 12.

Урія Сміт розглядає історію Птолемея Філопатора та його спробу принести жертви в єрусалимському храмі.

Птолемеєві забракло розсудливості, щоб належно використати свою перемогу. Якби він розвинув свій успіх, то, ймовірно, став би володарем усього царства Антіоха; але, задовольнившись лише кількома залякуваннями та погрозами, він уклав мир, щоб мати змогу віддатися безперервному та нічим не стримуваному потуранню своїм звірячим пристрастям. Таким чином, перемігши ворогів, він був подоланий власними пороками і, забувши про велике ім'я, яке міг утвердити, проводив час у бенкетах і розпусті.

Його серце вознеслося завдяки успіху, але він був далекий від того, щоб тим зміцнитися; бо безславне використання ним цього спричинило бунт його власних підданих проти нього. Але піднесення його серця особливо виявилось в його зносінах із юдеями.

Прийшовши до Єрусалима, він там приніс жертви і вельми прагнув увійти до Святого Святих храму, всупереч законові та релігії того місця; але, будучи, хоч і з великими труднощами, стриманим, він покинув це місце, палаючи гнівом на весь народ юдейський, і негайно розпочав проти них жакливе й невблаганне переслідування. В Олександрії, де юдеї мешкали від часів Олександра і користувалися правами найпривілейованіших громадян, — сорок тисяч, за Євсевієм, шістдесят тисяч, за Єронімом, — було вбито під час цього переслідування. Повстання єгиптян і різанина юдеїв, безперечно, аж ніяк не були здатні зміцнити його становище в царстві, але радше

були достатні, щоб майже цілковито зруйнувати його царство. Юрайя Сміт, Даниїл і Об'явлення, 254.

Військова перемога Птолемея Філопатора при Рафії у 217 р. до н. е. не зміцнила Птолемея, але призвела до того, що «його серце піднеслося». Перемога в Українській війні не зміцнить Путіна, але вона «піднесе його серце», як і військовий успіх спричинив, що серце царя Уззії піднеслося.

А Уззія приготував для всього війська щити, і списи, і шоломи, і кольчуги, і луки, і пращі, щоб метати каміння. І зробив у Єрусалимі машини, винайдені майстровитими мужами, щоб бути на баштах і на заборолах, аби пускати стріли та великі камені. І ім'я його поширилося далеко; бо він дивно був підтриманий, аж поки зміцнів. Та коли він зміцнів, його серце піднеслося на його погибіль: бо він згрішив проти Господа, Бога свого, і ввійшов до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертovníку. 2 Хронік 26:14–16.

Два південні царі, серця яких вознеслися від військових перемог, намагалися увійти до того самого храму й принести жертву, що було дозволено лише священикові. В обох випадках священики протистояли спробам гордих царів це зробити. Один цар тоді вдався до помсти проти юдеїв, а інший був уражений проказою в чоло.

І Азарія, священик, увійшов за ним, а з ним — вісімдесят священиків Господніх, відважних мужів. І вони стали проти царя Уззії та сказали йому: Не тобі, Уззіє, кадити Господеві фіміам, а священикам, Аароновим синам, освяченим, щоб кадити фіміам; вийди зі святині, бо ти вчинив переступ; і не буде це тобі за честь від Господа Бога. Тоді Уззія розгнівався, і в руці його була кадильниця, щоб кадити; і коли він гнівався на священиків, проказа виступила на його чолі перед священиками в домі Господньому, біля кадильного жертovníка. І Азарія, первосвященик, та всі священики поглянули на нього, і ось він був прокажений на чолі; і вони вигнали його звідти; так, і сам він поспішив вийти, бо Господь уразив його. І цар Уззія був прокаженим аж до дня своєї смерті, і мешкав в осібному домі, будучи прокаженим, бо був відлучений від дому Господнього; а Йотам, син його, був над домом царським, судячи народ краю. А решта діл Уззії, перші й останні, написав пророк Ісая, син Амоца. 2 Хроніки 26:17–22.

У 2014 році європейські глобалісти та режим Обама ініціювали в Україні кольорову революцію. У 2022 році Росія розпочала вторгнення, яке зрештою приведе до перемоги Путіна й Росії; вони символічно представлені Птолемеєм і Озією, царями півдня. Дванадцятий вірш говорить, що після перемоги Путіна: «серце його піднесеться; і він повергне багато десятків тисяч, але від того не зміцниться». Далі історія засвідчує поступовий занепад його царства.

Поступовий занепад призвів до його смерті, і до того часу, коли Антіох Великий відплачує за свою поразку при Рафії, Антіох уже не мав справи з Птолемеєм Філопатором; тоді він мав справу з малолітньою дитиною, яка на той час була правителем Єгипту. Дитина є символом останнього покоління, тож на одному рівні цар-дитина, якого Антіох перемагає при Паніумі, є останнім поколінням царства півдня. На практичному рівні цар-дитина уособлює

слабкість порівняно з силою Антіоха.

Мир, укладений між Птолемеєм Філопатором і Антіохом, тривав чотирнадцять років. Тим часом Птолемеєм помер від невольності та розпусти, а його наступником став його син, Птолемеєм Епіфан, дитина тоді чотирьох чи п'яти років. Антіох у той самий час, придушивши повстання у своєму царстві та привівши східні частини до послуху й упорядкувавши їх, був вільний для будь-якого починання, коли юний Епіфан зійшов на престол Єгипту; і, вважаючи це надто сприятливою нагодою для розширення своїх володінь, щоб дати їй вислизнути, він зібрав величезне військо, «більше від попереднього» (бо під час свого східного походу зібрав численні сили й набув великих багатств), і вирушив проти Єгипту, сподіваючись на легку перемогу над малолітнім царем. Як йому це вдалося, побачимо далі; бо тут у справи цих царств вступають нові ускладнення, і на історичній сцені з'являються нові дійові особи. Урія Сміт, «Даніїл і Об'явлення», 255.

Цар півдня

Окреслити остаточні кроки Росії — означає окреслити остаточні кроки пророчого царя півдня. Пророчою ознакою духовного царя півдня, який увійшов у пророчу історію в час кінця, у 1798 році, є те, яким чином він приходить до свого кінця. Це також є пророчою ознакою царя півночі та лжепророка. Кожна з трьох сил, що ведуть світ до Армагеддону, має кінець, конкретно визначений у Божому Слові. Що б не сталося з Путіним і Росією, це вже мало свій прообраз у попередніх лініях царя півдня.

Приклади краху духовного Царя Півдня були типологічно представлені крахом першого духовного Царя Півдня — атеїстичної Франції періоду Революції. Крах Царства Півдня включає крах Царя Півдня. Крах Наполеона відповідає краху Франції і узгоджується з крахом наступного Царства Півдня, яким була Росія. Росія як сучасний Цар Півдня постала з революції, так само як і Франція, будучи Царем Півдня, постала з революції.

Революція є характерною рисою дракона, який є символом царів півдня. Дракон, основний символ царя півдня, — це Сатана, і коли наприкінці тисячоліття він намагається здійснити революцію, вогонь сходить з неба і пожирає його. Його бунт на небі на початку був альфою його бунту при завершенні тисячоліття.

У 1798 році Франція пророчо посіла престол як духовний цар Півдня під час Французької революції. Та революція прокотилася країнами Європи і зрештою дійшла до Російської революції, за якою невдовзі настала Більшовицька революція того ж року.

Російська революція 1917 року складалася з двох основних етапів: Лютневої революції (яка повалила царську монархію, поклала край самодержавству та встановила Тимчасовий уряд у період двовладдя з Радами) і Жовтневої революції (також званої більшовицькою революцією, коли більшовики під проводом Леніна захопили владу шляхом державного перевороту, що призвело до встановлення радянської влади та проклало шлях до соціалізму/комунізму).

В історичних аналізах і революційній теорії (особливо в марксистських перспективах — як у Троцького, Розі Люксембург та інших, що проводили паралелі) Французьку революцію (1789–1799) часто розглядають як таку, що типізує або надає схему перебігу російських подій. Два етапи Французької революції, які типізували ці російські фази, такі:

- Початковий поміркований/конституційний етап (орієнтовно 1789–1792) відповідає Лютневій революції. Цей французький етап розпочався штурмом Бастилії, скликанням Генеральних штатів/Національних зборів, скасуванням феодальних привілеїв, проголошенням Декларації прав людини та встановленням конституційної монархії під проводом жирондистів і поміркованих реформаторів. Він повалив абсолютну монархію, але зберіг елементи буржуазного/ліберального врядування та подвійних/оспорюваних структур влади (напр., між Зборами та монархією, що зберігалася). Подібним чином лютий 1917 року поклав край царизму, але призвів до буржуазного Тимчасового уряду та двовладдя з Радами.
- Радикальна/якобінська фаза (приблизно 1792–1794, включно з проголошенням Першої республіки, стратою Людовіка XVI та періодом Терору під проводом Робесп'єра і якобінців/Комітету громадського порятунку) корелює з Жовтневою (більшовицькою) революцією. Якобінці захопили владу у поміркованіших жирондистів шляхом радикальних дій, проголосили республіку, придушили контрреволюцію та спрямували революцію до глибшої соціальної трансформації й оборони від внутрішніх і зовнішніх загроз. Це віддзеркалює те, як більшовики повалили Тимчасовий уряд, консолідували пролетарську владу/диктатуру пролетаріату і просували революційний соціалізм.

Ці паралелі підкреслюють, що революції часто розвиваються за певною моделлю: спочатку відбувається початкове широке повстання проти старого режиму (очолюване поміркованими/буржуазними силами), а потім — більш крайнє захоплення влади радикалами, покликане «врятувати» й поглибити революцію в умовах кризи. Самі більшовики свідомо зверталися до французького прикладу, розглядаючи своє Жовтневе повстання як аналог якобінського перевороту — необхідного для запобігання контрреволюції та реалізації потенціалу революції.

Ця типологія постає у працях на кшталт «Історії російської революції» Льва Троцького (де прямо порівнюється фаза двовладдя в Росії з подібною динамікою у Франції) та у працях Розі Люксембург про російські події, де вона зазначає, що перший період Російської революції (березень—жовтень) слідує схемі французької (та англійської) революції, а захоплення влади більшовиками є паралеллю піднесення якобінців.

Ісус завжди ілюструє кінець початком, і падіння Наполеона як першого духовного царя півдня йшло за віхами, окресленими на початку революції, і тим самим відображало крах Радянського Союзу.

Поступовий (поетапний) занепад Наполеона тісно корелює з поступовим занепадом Радянського Союзу та його крахом 1991 року, в тій самій типологічній схемі, де дві фази Французької революції прообразили лютневу й жовтневу стадії Російської революції 1917 року. Паралель простягається й у пострадикальну фазу консолідації (бонапартизм) та її

неминучий розклад. Це ґрунтується як на загальних історичних закономірностях, так і на марксистських аналізах (особливо Троцького в «Зрадженій революції» та споріднених працях), які трактують Наполеона як архетип бонапартизму: режим «сильної руки», що постає після радикального апогею революції, маневрує між класами, зберігає ключові структурні здобутки революції (водночас придушуючи її демократичний імпульс), вибудовує персоналістську військово-бюрократичну імперію, надмірно розширюється, а згодом зазнає поетапного краху, що веде до часткової реставрації старого ладу.

Бонапартистське сходження Наполеона паралельне сталінській консолідації

Після якобінського радикального етапу та термідоріанської реакції (1794) і періоду нестабільної Директорії (1795–1799) переворот 18 брюмера Наполеона (1799) встановлює Консулат, а згодом — Імперію (1804). Він кодифікує та експортує буржуазні революційні здобутки (Кодекс Наполеона, скасування феодалських привілеїв, сильна централізована держава), але підпорядковує їх авторитарному правлінню, військовій славі та новій еліті.

Після більшовицької/жовтневої радикальної фази та ранніх радянських експериментів настає бюрократична дегенерація (особливо із середини 1920-х років). Консолідація влади Сталіна розгромлює Ліву опозицію, запроваджує «соціалізм в одній країні» і встановлює поліцейсько-військово-бюрократичну диктатуру. Планова економіка та націоналізована власність (основні завоювання Жовтня) збережені, але перетворені на знаряддя привілейованої касты, при цьому інтернаціоналізм відкинуто.

В обох випадках революційна енергія «заморожується» і переспрямовується у державну владу та експансію під владою єдиної постаті або апарату (Троцький прямо називав сталінський режим формою «радянського бонапартизму», ближчою до Імперії Наполеона, ніж до Консульства).

Поетапний крах

Це ключове узгодження — занепад — це не одна раптова подія, а послідовна низка ерозій, спричинених надмірною експансією, внутрішніми суперечностями, військовими трясовинами, втратою контролю над периферією, невдалими реформами та остаточним розпадом/відновленням.

Сторона Наполеона (1812–1815)

- 1812: Фатальне вторгнення в Росію — Велика армія (600 000 вояків) була здесятована логістичними труднощами, зимою та опором. Катастрофічний переломний момент; величезна втрата престижу та живої сили.
- 1813: Проти нього формується коаліція; поразка під Лейпцигом ("Битва народів") — втрата німецьких союзників і територій; імперія починає зменшуватися.
- 1814: Союзники вторгаються на територію метропольної Франції; Париж падає; Наполеон зрікається престолу і його засилають на острів Ельбу.

- 1815: Короткочасне повернення (Сто днів), остаточна поразка під Ватерлоо; довічне заслання на острів Святої Єлени; відновлення монархії Бурбонів (реакційний відкат революційних здобутків, хоча й не повний — деякі правові та адміністративні зміни збереглися).

Радянська сторона (1970-ті — 1991)

- Кінець 1970-х — 1980-ті: економічний застій («застій» за правління Брежнєва), хронічний дефіцит, технологічне відставання та виснажлива гонка озброєнь зі США та НАТО — системне перенапруження починає підточувати економіку.
- 1979–1989: Афганська війна — радянський «В'єтнам»; трясина виснажує ресурси, бойовий дух і міжнародний авторитет (зауважмо іронічну паралель: Наполеона було знищено в Росії; СРСР знекровлено в гірському, непокірному театрі воєнних дій).
- 1985–1989: реформи перебудови/гласності Горбачова (спроба «порятунку» системи, подібно до деяких пізніх наполеонівських корективів) натомість оголюють і загострюють суперечності; сателіти Східного блоку повстають і звільняються (Берлінський мур падає 9 листопада 1989 р., режими зазнають краху протягом 1989–1990 рр.) — втрата «зовнішньої імперії», точно як втрата Наполеоном союзних держав.
- 1990–1991: внутрішні націоналістичні кризи, республіки проголошують суверенітет; серпневий путч твердолінійників 1991 року зазнає нищівної поразки; Горбачов подає у відставку 25 грудня 1991 року; СРСР розпадається на 15 держав. Настає реставрація капіталізму (шокова терапія доби Єльцина, олігархи, приватизація) — аналогічна реставрації Бурбонів: дореволюційні класові елементи (або їхні еквіваленти) повертаються, згортаючи революційні відносини власності в їх повному обсязі, водночас зберігаючи окремі адміністративні форми.

В обох випадках «імперія» (французька Континентальна система проти радянського Східного блоку/впливу РЕВ (COMECON)) розпадається ззовні досередини, внутрішній розклад прискорюється, остаточна криза виявляє порожнечу, а старі суспільні сили знову утверджуються (монархія/капіталізм). Бонапартизм виявляється нежиттєздатним — «піраміда, врівноважена на вістрі», як висловився Троцький, — бо він спирається на придушення демократичної основи революції, водночас захищаючи (але й спотворюючи) її економічну основу в умовах ворожого зовнішнього тиску. Радянський крах у довгостроковій перспективі не був «раптовим», а став кульмінацією поступового внутрішнього розкладу, так само як імперія Наполеона не зникла вмить, а поступово руйнувалася через низку послідовних поразок аж до реставрації.

Початок і кінець Франції та Радянського Союзу узгоджуються зі свідченням про царя Озію та Птолемея. Птолемеєм IV Філопатором здобуває вирішальну перемогу в битві при Рафії (217 до н. е.) над царем півночі (Антіохом III), але "він не зміцниться від того" — він укладає мир замість того, щоб розвинути успіх, повертається до розкошів і самозвеличення, а потім (згідно зі свідченням, збереженим у 3 Макавеїв 1–2) Птолемеєм відвідує Єрусалим після свого тріумфу. Серце його загордилося, він намагається ввійти до Святого Святих і сам

принести жертву — акт узурпації та зухвалої зневаги проти істинного Бога. Він був уражений Богом (паралічем), принижений і вдався до переслідування Божого народу. Його подальше правління — це поступовий занепад: моральне розтління, внутрішні заколоти та втрата сили аж до смерті. Це — точне віддзеркалення царя Озії (2 Хронік 26:16–21), серце якого після військового успіху загордилося; він увійшов до храму, щоб кадити (узурпуючи священство), і був уражений проказою на чолі — публічним, видимим судом. Відтоді Озія жив в ізоляції, відлучений від дому Господнього, аж до своєї смерті — повільної, затяжної загибелі, а не миттєвого знищення.

Обидва — південні царі, гордия яких виявляється у вторгненні до храму в Єрусалимі, після чого настає поступове, роз'їдаюче згасання замість негайного краху. Це типологічний звірець для кожного пізнішого «царя півдня».

1798: Франція стає духовним Царем Півдня

У «час кінця» (1798) атеїстична Франція (влада, яка щойно виявила духовні ознаки Єгипту — відкрите заперечення Бога, як в Об'явленні 11:8) здійснює натиск на царя півночі (Папство), захопивши Папу в полон. Наполеон — військово втілення того натиску. У 1798 році Франція носить корону півдня, бо звеличує той самий атеїстичний дух, який уособлював стародавній Єгипет.

Але так само, як Птолемей не зміг «повною мірою скористатися своєю перемогою», радикальна фаза Французької революції не змогла утримати або повністю експортувати свої здобутки. Корона півдня переходить далі, оскільки філософія атеїзму дозріває і знаходить новий державний голос.

Прогресивні символи лідерства: від Наполеона — до Леніна — до Сталіна

Ці три не є випадковими; це послідовні завершення — кожне являє наступний етап у траєкторії царя півдня до його власного повільного розпаду. Наполеон — перший великий символ після 1798 року. Переможний у Єгипті (буквальному Півдні), він виходить за межі своїх можливостей (російська кампанія 1812 року була катастрофою, що започаткувала крок за кроком серію втрат його периферійної імперії (1813–1814)), зазнає остаточної поразки (Ватерлоо, 1815) і двічі засилається у вигнання. Наполеон уособлює поступовий, поетапний занепад — точно такий самий, як у Птолемея та Уззії.

Ленін захопив корону під час Жовтневої революції 1917 року. Більшовицький «натиск» продовжує війну проти старого устрою (включно з релігійною владою). Однак радикальна фаза не може стабілізуватися; здоров'я самого Леніна передчасно занепадає, а система починає бюрократизуватися.

Сталін, консолідатор (радянський бонапартизм), «заморожує» революцію у військово-бюрократичну імперію, зберігає основні здобутки (націоналізована економіка — антифеодальна паралель до Кодексу Наполеона), але спрямовує владу всередину (чистки) і

назовні (експансія). Однак серце звеличується в атеїзмі; система не може по-справжньому «сповна скористатися своєю перемогою». Перенапруження (Афганістан — паралель російській кампанії Наполеона), застій, невдалі реформи (перебудова була останньою відчайдушною спробою), втрата сателітів (1989–90 = втрата «союзників») і остаточний розпад (1991).

Розпад Радянського Союзу був не раптовим — він був поступовим, точно так само, як імперія Наполеона розпадалася крок за кроком і як правління Птолемея та Уззії в'янули після їхнього моменту храмової гордині. «Духовний» цар півдня (атеїзм у державній формі) зазнав власного зтяжнього суду: спорожнілий зсередини, нездатний підтримувати брехню, зметений зустрічним рухом царя півночі (відродження Папства у вакуумі).

Французька революція (у двох етапах) є прообразом Російської революції — Лютневої та Жовтневої (більшовицької). Наполеонівський бонапартизм і поступовий занепад слугують прообразом сталінської консолідації та поступового занепаду Радянського Союзу. Усе це є сучасним виявом лінії «царя півдня» з 11 розділу книги Даниїла: від поразки Птолемея при Рафії та його храмової зарозумілості, через тотожний гріх Озії та його повільний кінець, до Франції 1798 року та її атеїстичної спадкоємиці (епохи Леніна—Сталіна), яка не спромоглася зміцнитися своїми перемогами.

Ленін, радикальний засновник або захоплювач влади (паралель до яacobінського/більшовицького піднесення; фаза «натиску» після 1917 року, подібна до раннього Консульства Наполеона після Брюмера). Сталін був бонапартистським консолідатором (будівничий радянської імперії, чистки, перемога у Другій світовій війні, пік Холодної війни; серце, вознесене в атеїзмі, але нездатний довгостроково повністю «зміцнити» перемогу — починається надмірне розтягнення).

Хрущов був лідером «відлиги» у період після піку (1953–1964): засуджує Сталіна (Таємна доповідь 1956 року), викриває певну корупцію, намагається провести обмежені реформи, але не спромагається розв'язати системні суперечності. Це відповідає «термідоріанській» або ранній фазі занепаду — послаблюється терор, тоді як осердя атеїстичної структури зберігається, проте престиж зазнає ерозії (напр., пониження під час Карибської ракетної кризи 1962 року віддзеркалює дрібні наполеонівські невдачі перед великими).

Горбачов був відчайдушним реформатором (1985–1991), для якого перебудова (реструктуризація) та гласність (відкритість) стали останніми спробами «врятувати» систему; однак вони лише прискорили її крах — втрату Східного блоку (1989, Берлінський мур) та внутрішні заколоти. Це найочевидніша ознака «прогресивного завершення»: подібно до пізніх спроб Наполеона коригувати курс перед вторгненням 1814 року або до зтяжнього занепаду Птолемея/Уззії після храмової гордині. Конкордат/зустріч Горбачова 1989 року з Папою Іваном Павлом II (царем півночі) символізує духовну поразку — атеїзм південного царя поступається місцем папському відродженню.

Єльцин, постать остаточного розпаду (з 1991 року), очолив опір серпневому заколоту 1991 року, став президентом Росії, керував розпадом СРСР (грудень 1991), здійснив

приватизацію за принципами «шокової терапії» та реставрацію капіталізму. Він уособлює хаотичний кінець і часткову «реставрацію» дореволюційних елементів (олігархічний капіталізм, подібно до повернення Бурбонів після Наполеона). Палац царя південного змітається, що є виконанням Дан. 11:40 про вихрове завоювання з півночі (Папство через союз зі США).

Типологія наголошує на затяжному, поетапному суді, а не на миттєвому падінні, як-от: перемога Птолемея IV при Рафії, що привела до гордині, вторгнення до храму, божественного ураження і повільного занепаду; усамітнення Озії через проказу до смерті; поетапні втрати Наполеона (Росія, Лейпциг, Париж, Ельба, Ватерлоо). Радянська лінія окреслює пікову міць за Сталіна, поступове внутрішнє спорожнення під час хрущовської «відлиги», що виявляє тріщини системи. Далі застій доби Брежнєва, а потім реформи Горбачова стають каталізаторами; епоха Єльцина довершує змітання (СРСР розпущено, державна форма атеїзму припиняється). «Піднесене серце» виявляється по всій лінії (атеїстична зухвалість), але ніхто не «скористався перемогою сповна».

Кінець південних царів є поступовим; занепад Сатани розпочався на Хресті, і зрештою його висилають у вигнання на тисячу років, після чого він умирає.

І я бачив ангела, що сховався з неба, маючи ключ безодні й великий ланцюг у своїй руці. І він схопив дракона, того давнього змія, що є Диявол і Сатана, і зв'язав його на тисячу років, і кинув його в безодню, і замкнув його, і наклав на нього печатку, щоб він більше не зводив народи, аж поки не сповниться тисяча років; а після того йому належить бути відпущеним на малий час.

І бачив я престоли, і сіли на них, і дано їм суд; і побачив я душі тих, що були обезголовлені за свідчення Ісуса і за Слово Боже, і що не вклонилися звірові ані образів його, і не прийняли його знака ані на своїх чолах, ані на своїх руках; і вони жили та царювали з Христом тисячу років. Решта ж мертвих не ожила, доки не скінчилася тисяча років.

Це — перше воскресіння. Блаженний і святий той, хто має участь у першому воскресінні: над такими друга смерть не має влади, але вони будуть священиками Бога і Христа та царюватимуть з Ним тисячу років.

І коли сповниться тисяча років, Сатану буде випущено з його темниці, і він вийде, щоб звести народи, що по чотирьох краях землі, — Гога і Магога, — щоб зібрати їх на битву; число їх — як пісок морський. І вони піднялися на широчінь землі й оточили табір святих та місто улюблене; і зійшов вогонь від Бога з неба та пожер їх. А диявол, що зводив їх, був кинутий в озеро вогню та сірки, де перебувають звір і лжепророк, і вони будуть мучитися день і ніч на віки віків. Об'явлення 20:1–10.

У наступній статті ми продовжимо розгляд царя півдня в одинадцятому розділі Книги Даниїла, у віршах 11–15.

Журнал «Час кінця» був виданий у 1996 році і висвітлює пророцтво з книги Даниїла, печатку з якого була знята у 1989 році. Нещодавно журнал прочитала система ChatGPT, і її попросили оцінити роль України в історії сорокового вірша, викладеній у журналі. Нижче подано структурний виклад цього журналу, що перебуває у відкритому доступі вже тридцять років. Перший уривок із праць Еллен Уайт у журналі — «Свідчення», том 9, 11.

Огляд: Україна в пророчих рамках

У пророчому викладі журналу щодо Daniel 11:40–45 Україна розглядається у зв'язку з розпадом Радянського Союзу та боротьбою між Папством (царем півночі) й атеїстичним комунізмом (царем півдня). Україна подається як ключове релігійне й геополітичне поле битви на завершальних етапах опосередкованих воєн, зокрема у зв'язку з Українською Католицькою Церквою та її легалізацією після десятиліть придушення за радянського режиму.

Журнал представляє Україну як частину ширшого сповнення пророцтва Книги Даниїла 11:40, описуючи зметення царя півдня через союз Ватикану та Сполучених Штатів. Україну показано як свідчення ослаблення радянського атеїзму та відродження католицького впливу у Східній Європі.

Україна у війні між царем півночі та царем півдня

Журнал навчає, що цар півдня — це атеїзм, втілений спершу Францією (1798), а згодом Радянською Росією. Цар півночі — папство, а Даниїла 11:40 описує духовну війну, що розпочинається 1798 року й кульмінує розпадом Радянського Союзу 1989 року. Україна постає в цьому контексті як частина радянського блоку, який змитається у виконання Даниїла 11:40. Видання подає розпад Радянського Союзу як перший крок у зціленні смертельної рани папства (Об'явлення 13).

Придушення Української Католицької Церкви (Цитовані джерела)

Часопис вміщує світську документацію про переслідування католиків за радянської влади.

З журналу «Time», 4 грудня 1989 року:

Після Другої світової війни жорстокі, але загалом менш криваві переслідування поширилися на Україну та новий радянський блок, уразивши мільйони римських католиків і протестантів, а також православних.

Україну визначено одним із головних регіонів, де католицизм було придушено за часів комунізму.

Легалізація Української Католицької Церкви

Головною темою обговорення України є легалізація давно забороненої Української католицької Церкви.

З журналу «Life», грудень 1989 року:

Нещодавно в Чехословаччині було призначено трьох нових католицьких єпископів. А цього місяця Горбачов зустрінеться з Папою Іваном Павлом II під час візиту до Італії — це буде перша безпосередня зустріч між керівниками Кремля та Ватикану. Ці зустрічі можуть призвести до легалізації давно забороненої Української Католицької Церкви в СРСР.

Із часопису «U.S. News & World Report», 11 грудня 1989 року:

Очікується, що відродження релігійної свободи включатиме скасування офіційної заборони щодо Української Католицької Церкви, що налічує п'ять мільйонів вірних і з 1946 року існувала в підпіллі, коли Сталін наказав приєднати її до Російської Православної Церкви. Першочерговою метою Папи було домогтися легалізації Української Церкви.

Журнал подає це як свідчення послаблення атеїстичного контролю та відновлення католицької влади. Це визначається як безпосередній наслідок дипломатичного тиску Ватикану, а також як віху у сповненні Даниїла 11:40; при цьому Україну наведено як наочний приклад повернення Папством впливу на колишніх комуністичних територіях.

Україна як свідчення поступу папства

Розпад комунізму — не лише політична зміна, а духовна поразка атеїзму, геополітичне просування Папства і початок повернення Папства до світового панування. Україна стає показовим випадком демонтажу радянського релігійного придушення та стратегічною перемогою Риму у Східній Європі. Це являє собою видимий зсув від нав'язаного атеїзму до відновленого католицького авторитету, а легалізація Української Католицької Церкви розглядається як пророче підтвердження того, що «цар півночі» змітав «царя півдня», «мов вихор».

Україна та ширша пророча послідовність

1. 1798 — Папство зазнає смертельної рани.
2. 1917 — Атеїзм переселяється до Росії (Більшовицька революція).
3. 1989 — Радянський Союз зазнає краху.
4. Україна — Католицька Церква легалізована.
5. Папство відновлює геополітичний вплив.
6. Сполучені Штати зрештою підпадають під папський вплив (Даниїла 11:41).
7. Увесь світ слідує (Даниїла 11:42-43).

Україна відповідає етапам 3–4 як складова переходу між радянським атеїзмом і відновленим папським впливом.

Джерела, на які посилаються у дискусії щодо України

- Джефф Піппенджер (основна богословська рамка)

Дух пророцтва

- Велика боротьба
- Вибрані послання
- Свідчення для Церкви

Світська преса

- журнал Time
- Журнал «Life»
- Новини США та Світовий звіт

Україна згадується у зв'язку з:

- Переслідування католиків після Другої світової війни
- Підпільне виживання Української Католицької Церкви
- Горбачовсько-ватиканська дипломатія
- Юридичне відновлення католицької ієрархії

Стислий виклад ролі України в інформаційному бюлетені

Україна була оплотом придушеного католицизму за радянського атеїзму. Легалізація Української Католицької Церкви означила послаблення царя півдня. Вплив Ватикану в Україні продемонстрував відродження Папства, а релігійний зсув України слугував відчутним доказом того, що Даниїла 11:40 виконувався. Події, пов'язані з Україною, становили частину першого кроку в зціленні смертельної рани Папства. Отже, Україна представлена не як ізольована політична подія, а як пророча віха в межах завершальних рухів Даниїла 11.